

Pohádky

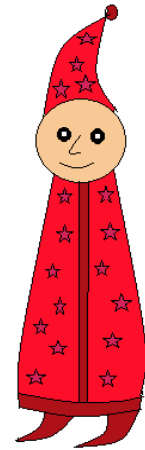

R1.A

**Pohádky sebrala Eva Skácelíková
Ilustrace Eva Skácelíková
2011/2012
GJK**

Skřítek a komín

Jednou v dávných časech, kdy byly ještě lesy čisté, bez různých odpadků a nástrah, žil v jedné malé chaloupce malý skřítek. Rozhodl se, že si postaví komín, aby se mu nečoudilo ve světničce. Nejdříve si ale došel si pro vodu. Šel si tak lesíkem ke studánce, když v tom za sebou uslyšel nějaké kroky. Otočil se, ale nic za sebou neviděl. Přišlo mu to divné, ale řekl si, že se mu to asi jenom zdálo, a tak šel dál. U studánky se zastavil a napil se čerstvé vody, když v tom se za jeho zády objevil vlk. Jak to že jsem ho neviděl, rychle si pomyslel, ale vlk už byl rozběhnutý přímo k němu a tak se skřítek rozběhl domů do své chaloupky. Když už ho vlk skoro dohnal, skřítek vklouzl do chaloupky. V tom spěchu však za sebou nestačil zavřít dveře a tak vlk vběhl do světnice za ním. Chacha, pomyslel si vlk, už ho mám. Chytím ho, odvedu si ho k sobě do doupěte a tam s ho upeču. Jenže jak byl skřítek malý, tak byl i rychlý, a tak v tu ránu vlka praštil pánvičkou do palce. Vlk zaúpěl a vyskočil bolestí až do stropu. Tak strašlivě ho to bolelo, až omdlel. A najednou si skřítek všiml, že vlk udělal do stropu díru tak akorát velikou, že se na ní dá postavit komín. Když se vlk probudil, skřítek mu řekl, že mu pomůže pouze tehdy, když mu vlk postaví na jeho chaloupce komín. Vlk se poučil, že ne vždy musí vyhrát nad někým, kdo je menší než on, a tak raději skřítkovi poslechl a začal nosit kameny na komín. Když už je měl nanošené, vylezl na střechu a postavil skřítkovi krásný komín. Skřítek ho potom svou kouzelnou mocí vyléčil od všech jeho bolestí, a poslal vlka zpátky do lesa. Když vlk odcházel, skřítek na něj ještě zavolał : „A né že se ještě někdy pokusíš přepadávat mně, nebo mé kamarády v lese.“ Vlk dělal že ho neslyší, ale v duchu si říkal, že skřítkovi radši poslechne. Kdo ví, co by s ním udělali jiní skřítkovi.

Boni a skřítki

Každé ráno ležela Boni na pohovce, vedle ní její páníček a oba se dívali na televizi. Ale dnes se to mělo odehrát jinak.

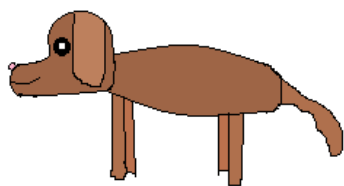
Boni to poznala, už když viděla malé blátivé stopičky, které vedou od dveří, chodbou, přes kuchyni do obývacího pokoje. Boni věděla že ten návštěvník byl někdo cizí a velmi malý, protože její páníček měl nohu asi desetkrát větší. Toto ji velice znepokojovalo, ale na všechno rychle zapomněla, když uslyšela, jak někdo otvírá psí konzervu v kuchyni.

Když doběhla ke svému místu tak už její páníček pokládal její misku na zem. Do jídla se s chutí pustila, ale najednou se zarazila. Na kraji její misky poskakoval malý skřítek a v rukou držel jednu její granuli. Boni granule nejedla, ale přece nemohla dopustit, aby takový malý, drzý skřítek jí před nosem bral její majetek. Boni se narovnal a důstojně zaštekala. Skřítek leknutím spadl i s granulí do Boniny misky s vodou. Boni zavrtěla hlavou a řekla si že se s takovým trdlem nebude zabývat a že se o to postará její páníček a tak odešla do obývacího pokoje, že si lehne.

Jenže jí náhle něco kouslo do ocasu a rovnou několikrát. Když se otočila, aby se podívala, kdo si to mohl dovolit, ztratila už svoje nervy. Skřítki kteří se jí zahryzli do ocasu, začali před vrčící fenou utíkat a Boni se pustila za nimi. Jenomže skřítki zalézali do různých škvírek a navíc byli hrozně rychlí, takže Boni byla ve velké nevýhodě.

Skřítki shazovali věci, dělali nepořádek a vřískali a Boni si myslala, že už se jí dnes nic horšího stát nemůže. Ale najednou se rozlítli dveře. Páníček který nepořádek uviděl, se rozeřval na ubohou a urácenou Boni. Takhle to šlo celé dny a Boni už si ani na chvíli neodpočinula. Už několikrát se pokusila skřítky vystrnadit, vymyslet nějakou lest, prostě se jich zbavit. Jenomže skřítki ji vždycky obelstili a neskončilo to zrovna k Boninému dobru. Bylo to k vzteku.

Později Boni poznala že to nemá smysl a tak se jednou rozhodla, že půjde za skřítky. Za nimi jít ale nebylo tak jednoduché. Jeden skřítek jí dokonce kousl do čumáku, když nakukovala do škvír, kde většinou skřítki byli, ale nakonec se jí podařilo se k nim dostat. Po půl hodině debaty, se rozhodlo že bude pro všechny nejlepší, když se budou ignorovat. Po nějaké době, kdy nikdo nikomu nedělal naschvály, už Boni skřítki vůbec nevadili, naopak. Když šel páníček do práce, alespoň nebyla sama. Došlo to dokonce i tak

Johanna Roháčková

daleko, že si se skřítky hrála. Nakonec se z nich stali dobří kamarádi, páníček se už na Boni nezlobil a tak všichni byli spokojení.

Zuzanka a pejsek Ňufík

Žila byla jedna holčička, která se jmenovala Zuzanka. Bylo jí devět let. Zuzanka bydlela se svými rodiči v chaloupce u lesa. Doma měla pejska Ňufíka, ale vůbec se o něho nestarala. Starala se pouze o to, aby měla čisté šaty, byla vždy krásně učesaná a tak dále. Prostě myslela jenom na sebe.

Za lesem na Větrné hoře bydlel skřítek. Skřítek byl velmi malý, měl dlouhé vousy, zelenou čepičku, kabátek a kalhoty. Nosil také veliké zahnuté boty s rolničkami. Skřítek byl velmi hodný. Musel hlídat, aby děti, které bydlely blízko jeho obydlí, byly hodné, poslouchaly rodiče a nemyslely pouze na sebe. Když zjistil, že se některé dítě chová tak, jak nemá, snažil se ho potrestat. Děti o skřítkovi vůbec nevěděly, zato rodiče skřítku znali velmi dobře a měli ho moc rádi.

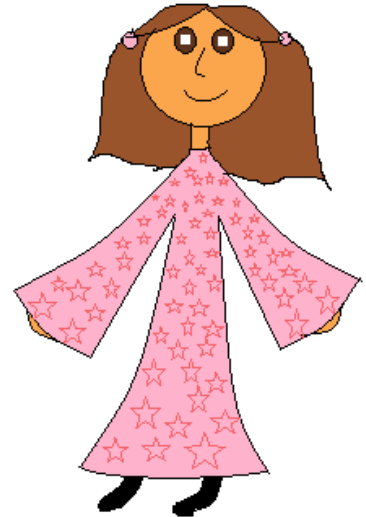
Jednou, když skřítek zase hlídal děti, uviděl, že se Zuzanka nestará o svého pejska Ňufíka. Rozhodl se, že Zuzanku vytrestá. V noci, když už Zuzanka spala, vletěl do jejich domu a pejska odnesl. Zuzanka si toho ráno vůbec nevšimla. Její rodiče o tom však věděli. Skřítek jim řekl, že si Ňufíka odnese. Další den Zuzanku zase pejsek nezajímal a tak to bylo celý následující týden

Jednoho rána, když se Zuzanka probudila, zjistila, že Ňufík není doma, ale vůbec ji to nemrzelo. Šla se zase česat a převlékat. Když už byl pejsek pryč asi měsíc, začalo se jí po něm stýskat. Zuzanka šla za tatínkem a maminkou a zeptala se jich: „Nevíte náhodou, kde je Ňufík?“ „Ne, to nevíme, ztratil se?“ odpověděli jí rodiče. Na otázku jim Zuzanka neodpověděla.

Zuzanka už byla celá smutná. Najednou potkala svou kamarádku Annu. Zuzanka se svěřila Anně se svým problémem. Anna jí odpověděla: „Zuzko, já jsem se také chovala ke své kočičce ošklivě a zjistila jsem, že mi ji odnesl nějaký skřítek. Za tím skřítkem jsem se vydala a on mi mou kočičku vrátil. Ale dej si pozor, ta cesta byla pěkně namáhavá.“ Zuzanka byla hned o něco šťastnější. Poděkovala Anně a odešla. Večer si usmyslela, že se vydá za Ňufíkem.

Ráno oznámila rodičům, že odejde a půjde najít Ňufíka. Sbalila si potřebné věci (nějaké jídlo a pití, mapu, kterou dostala od Anny, provaz a zápalky) a vyrazila. Jelikož se Zuzanka bála jít sama lesem, který stál hned u jejich chaloupky, rozhodla se, že se ho pokusí obejít. Už šla asi tři hodiny a les pořád ne a ne skončit. Nakonec zjistila, že asi bude lesem muset projít. Začala se hrozně bát. Protože Zuzanka znala velmi dobře pohádku o Jeníčkovi a Mařence, rozhodla se, že si nějak musí označit cestu, kterou šla. Podívala se do batůžku a všimla si, že v něm má zápalky. V lese pokládala zápalky na zem, aby potom našla cestu zpět.

V lese byla hrozná tma. Jak tak Zuzanka šla, dostala hlad. Posadila se na veliký pařez a začala jíst buchty, které připravila její maminka. Najednou se objevil starý pán a zeptal se: „Dobrý den děvenko, nedala bys mi kousek té buchty? Už tady hrozně dlouho bloudím, mám hrozný hlad a své jídlo jsem si zapomněl doma.“ Zuzanka mu však odpověděla: „Ne pane, já mám jídla málo a ještě musím najít svého pejska.“ Potom pokračovala v pojídání bucht. Když se otočila, zjistila, že stařík tam už není. Zuzanka se hrozně podivila. Už se začínalo smrákat a Zuzanka se rozhodla, že se musí někde schovat, kdyby v noci přišlo. Našla si malou jeskyňku a uložila se ke spánku. Když se ráno probudila, zjistila, že se proměnila v kasuára a neměla už svou normální podobu. Najednou se objevil stařík, kterého potkala včera a řekl jí: „Kdybys mi byla dala kousek buchty, nezačaroval bych tě!“ Zuzanka si uvědomila, že se chovala ošklivě a začala se staříkovi horlivě omlouvat. Stařík jí nakonec řekl, že jí vrátí normální podobu, když mu uvaří jídlo, které si neumí uvařit sám. Zuzanka tedy začala vařit jídlo, ale moc jí to nešlo, protože měla místo rukou křídla. Musela nakrájet lesní mech, rozdrtit jehličí smrků a nalézt muchomůrky červené, což byla hlavní přísada. Vše našla Zuzanka celkem rychle, až na muchomůrky, které pořád nemohla najít. Když je konečně našla, vrátila se k dědečkovi domů a začala krájet mech, ale trochu se pořezala. Když bylo vše připraveno, dala to péct do trouby. Jakmile jídlo bylo upečené, rychle ho vyndala z trouby, ale zapomněla si rukavice, takže se popálila. Staříkovi jídlo moc chutnalo, Zuzanku odčaroval a ta potom rychle odešla. Od té chvíle už nemyslela jenom na sebe a své parádění.

Potom mohla Zuzanka zase pokračovat. Šla hlouběji a hlouběji do lesa. V tom uviděla chaloupku na kuří nožce. Z chaloupky vylezla stará paní a volala na ni: „Holčičko, pojď ke mně do chaloupky, trochu se zahřeješ a já ti dám něco k jídlu.“ Zuzanka tedy šla. Jakmile vlezla do chaloupky, čarodějnice ji chytila a dala do klece. Když Zuzanka zjistila, že to je zlá čarodějnice, začala ji prosit: „Prosím, pusťte mě, prosím!“ Čarodějnice si ale holčičky nevěšmala. Další den Zuzance čarodějnice řekla: „Zuzanko, já jsem měla kocourka, ale vzal mi ho můj nepřítel drak Ohnivec. Začaroval ho tak, že ho může zachránit pouze dítě. Když draka přemůžeš a kocourka mi přineseš, propustím tě. Pokud ale utečeš, už nikdy neuvidíš svého pejska.“ Zuzanka tedy šla, až došla na místo, kde bydlel drak Ohnivec. Drak byl obrovský, měl červené tělo a černé drápy. Zuzanka přivázala na provaz kočičí lupínky, které kocour čarodějnice přímo miloval. Provaz vhodila do jeskyně a tím vylákala kocoura ven. Drak ji však uviděl a začal ji

honit. Zuzanka se mu ale schovala za hromadu kamenů a když drak odešel, utekla s kocourem pryč. V chaloupce čarodějnici předala kocoura a ta Zuzanku musela propustit.

Potom se Zuzanka vydala na cestu. Došla až ke skřítkově obydlí, zaklepala a vešla dovnitř. Jakmile uviděla skřítku, začala ho prosit, aby jí vrátil Ňufíka. Skřítek jí ale odpověděl: „Zuzanko, pejska ti vrátím, až mi ukážeš, že se o něj umíš starat.“ Zuzanka se tedy celý den starala o pejska. Dávala mu potravu, vodu, chodila s ním na procházky a hrála si s ním. Skřítek byl spokojený s jejím chováním a pustil je domů. Zuzanka se vracela podle zápalek, kterými si označila cestu. Zuzančini rodiče byli rádi, že se Zuzanka napravila. Od té doby se Zuzanka pečlivě starala o Ňufíka a nikdy mu nezapomněla dát žrádlo a pití, nebo jít s ním na procházku.

Minsouca

Byla jednou jedna malá holčička která měla moc ráda fantasy. A ta holčička si vymyslela tento příběh.

V Minsu (to je jedna záhadná země) bydleli malí skřítki kteří se nazývali Minsouca (dodnes není znám původ tohoto pojmenování). Byli to velice hodní tvorové, ale ostatní je vůbec neměli rádi a co jsem se doslechla tak to bylo protože byli docela oškliví.

Měli svoje vesnice a městečka a dokonce si ustanovili svojí vládu která vládla zemi Minsouca, která byla v Minsu. Tak se vláda v Minsu usnesla na tom, že s zemí Minsouca nechtějí mít nic společného a odhlasují ji jako právoplatnou zemi.

Tak vznikla země kterou nikdo neměl rád, protože v ní žili je tvorové které nikdo neměl rád. Minsouca se to samozřejmě nelíbilo, ale nemohli se proti tomu vzepřít. Tak se snažili žít jen spolu Minsouca a nikdo jiný. Ale poznali, že to je téměř nemožné a když se jim to podařilo tak přišli poslové z jiné země a celé snažení jim zkazili.

Tak zjistili, že se nemohou úplně izolovat od ostatního světa. Když už se zdálo, že národ Minsouca zanikne tak mam pocit, že Petranov dostal spásný nápad.

Když sestrojí raketu tak budou moci celý národ odletět na jinou planetu a jelikož obyvatelé Minsouca byli vědecky založení tak brzy po vzniku země Minsouca objevili jednu obyvatelnou planetu na kterou se hodlali přestěhovat a jelikož byli chytří a bylo jich málo tak k tomu měli dobré vyhlídky.

Postavili raketu do které se všichni i se všemi věcmi vešli a začali shánět palivo. Jediné jim dostupné bylo palivo vyrobené z rostlin, ale toho bylo velice málo. Rozhodly se tedy, že se pokusí sehnat palivo z Minsu a to je palivo vyráběné z Alkatských červů, ale problém byl v tom, že toto palivo se vyrábělo pouze v Minsu a Minsouca se neprodává nic co by mohlo nějak napomoci rozvoji této země.

To znamená, že si palivo museli vyrobit sami a k tomu byla potřeba receptura a tu neměli. Jelikož však byli chytří tak si jí domysleli a jediným problémem zůstali Alkatští červi které nemohly sehnat a bylo potřeba je nasbírat.

Nakonec se jim i to povedlo a už nic nestálo v cestě za novou planetou na kterou se hodlali přestěhovat. Nakonec se jim to povedlo, ale než doletěli na novou planetu jimi zvanou Alnetovne tak se ukázalo, že zapomněli na přistávací modul a budou muset

vyrobit tepelný štít. Měli s sebou všechny své věci tak si nemohly stěžovat, že něco zapomněli na planetě z které odletěli, která se mimochodem jmenuje Lentolam.

Nějaký čas jim trvá stavění tepelného štítu a na tu dobu neměli palivo. Měli na výběr dvě velice riskantní operace z nichž jedna byla, že bez tepelného štítu pokusí přistát a druhá, že se pokusí vyrobit tepelný štít co nejrychleji a riskovat ztrátu paliva a pád na planetu.

Zvolili první variantu, ale protože měli trochu rezervního paliva tak se pokusí vyrobit alespoň méně účinnou „tepelnou podložku“ ke zmírnění dopadu do atmosféry a samotný povrch planety Alnetovne. Pokus se ukázal jako vydařený a tak přistáli, zabydleli se a žijí tam šťastně dodnes.

Larry

Kapitola 1: Larry:

Roku 3580, kdy se Ipady prodávaly za 100 Kč a Lutla vydělávala jako Punk-Rockov kapela se stalo zajmav dobrodružství. Larry hodil svojí kočkou do okna, kter se rozbilo a kočka utekla. Larry brečel několik hodin, potom se Micka vrtla pro koata. Hned se j omluvil a vydali se na procházku. Minuli restauraci, letist, letist s restauraci a atomovou elektrárnu a Larry si řekl, že se tam podv.

Potkali mluvící mrkev, kter řekla: „Ahoj, jmenuji se Hoggy a mm paniku Stefanni.“ Larry už se natahoval, že j pod ruku, ale pak si uvědomil, že mrkve nemj ruce a tak j zase stáhnul a než se nadál, mrkev ho praštila nat do hlavy a odnesla ho i s kočkou do sklepa.

Když se Larry probudil, byla už noc. Micka a Hoggy tvrd spaly a Stefanni taky, take nikoho nebudil a šel si vzít z ledničky pivo. Ale přel šok! Stefanni je abstinentka, take m v lednici jenom lehkou coca-colu a zelen dzus. Řekl si, že po coca-cole neusne a že zeln dzus bude hnusn, tak vzal pomeranč a udělal si Soda Stream.

Když vypil Soda stream, pozvracel se, protože nic hnusnjřho vivot nepil. Pak si šel lehnout a zjistil, že se Stefanni probudila, tak se jí zeptal pro ho sem zavedla a Stefanni řekla: "Protože chci spolu-bydlícího!", tak si Larry řekl, že to nebude tak špatn a šel si pro věci a Micina koata a přesthoval se.

Kapitola 2: R1.A:

Krátce před vánocemi se třda R1.A vydala na exkurzi do budovy, kter je starší než zem sama a shodou okolností bydleli ve sklep Stefanni, Hoggy, Larry a Micka. Když slyšeli kroky a neustl vykřikování slova psycho, řekli si, že na n vybafnou. Po pár minutách vešla Veronika Sirovtkov, za n Jana Štpnkov, Ondřej Soukup, Matěj Balk, Jitka Dolealov a zbytek třdy.

Pak viděli Micku, Larryho, Hoggy a Stefanni, lekli se a utekli do haly budovy s tak dlouhm názvem, že ho dokážu vyslovit jen jednou denně a shodli se na tom, že to bylo psycho. Ten psycho zážitek oslavili v McDonald's a dali si Vánoční menu.

Kapitola 3: Źraloci:

„TakŹe jak uŹ víte-kolem vedl vodn průkop. Nevíte? Tak ted' uŹ to víte! A ten průkop byl slan a plavali v něm Źraloci, kteří milovali Stefanni nade vŹechno na světě. Larry také miloval Stefanni nade vŹechno na světě, ale nikdy j to nepřiznal.

Jednoho dne kdy se Źraloci dozvěděli, Źe Larry také Stefanni miluje chtěli ho snst. Larry si vyŹel na procházku a propadl mostem, kter vede nad průkopem. Źraloci se po nm vrhli a říkali si, jak je to „psycho.“ Pak vyběhla Stefanni a vyndala Larryho z vody. KdyŹ se usuŹil, pozval Stefanni, aby si sedla k němu na pohovku. KdyŹ tak učinila, Larry se k ní naklonil, políbil ji a řekl: „Miluji t nade vŹechno na světě a kaŹd minuta s tebou je pro mne potŹen a pocta. Chci být s tebou kaŹdik den i kaŹdikou noc. Stefanni, ty jsi moje vyvolen!“

Kapitola 4: Jak přšel Justin Bieber k hlasu:

Jednoho krásného dne přšel k mladému pru Justin Bieber, s tím Źe jim chce zpívat na svatbě, ale Larry ho kopal do krku. Na to se Justin svalil na zem a začal se dusit. KdyŹ si ho odvezla sanitka, řekli, Źe musí podstoupit léčbu „cesta do minulosti.“ Potom co se přemístil řekl: „ch to je fajnl!“ a svého dívčího hlasu si nevŹiml. Pak se vydal na cestu Holly Woodem a zpíval si, kdyŹ vtom ho uviděl producent, kter si myslel, Źe je to holka a nechal ho nazpvat „Baby.“ Pak zjistil, Źe to je kluk, ale uŹ vydělával moc penŹ, nato aby to zruŹili, takŹe zůstal v rŹi.

Kapitola 5: Marihuana:

„Jednoho dne jsem si Źla s Larrym a Stefanni zakouřt marihuanu a vc si nepamatuji. NaŹtst tam byl i mj kamarád Bob, tak vm to pov.“

„Jednou přnesl vlastník do sklepa marihuanu a shodou okolností tam byla i Aurora, moje kolegyn. Stefanni j zapálila a kouřli ji tam s Larrym a Aurorou celý den a pak si mysleli, Źe jsem lízátko a začali m olizovat. A proto pouen do Źivota. Marihuana je Źpatn v!!!“

Statečný Alfréd

Jednoho dne na jedné louce seděl malý skřítek a psal si do svého poznámkového bloku pohádku. Psal a psal až tu pohádku dopsal a my si ji teď přečteme:

V jednom malém království uprostřed Země-nezemě žil osamělý rybář, který byl moc hodný a přívětivý, ale s nikým se nebavil a nikdo ho neznal. Měl svého jediného nevlastního syna, měl ho moc rád a dal mu jméno Alfréd. Našel ho, když šel lovit ryby, jak plave uprostřed velkého moře sám, v piknikovém košíku. Byly mu teprve 3 roky. Později, když mu bylo už 23 let a už byl vyučeným rybářem, jezdil na koních a uměl číst, psát, počítat a uměl taky šít, se kovář rozhodl, že ho pošle do světa. Tak se 23-letý hodný Alfred vydal hledat svoji nevěstu s dobrým srdcem. Vůbec nebyl nějaký lakomý ani chamtivý po penězích, ale neměl moc peněz a tak když potřeboval, tak se dopustil malého zločinu, ale vždy, když to šlo, tak radši pomáhal starým lidem a za to dostával jídlo.

Když už se chtěl vrátit domů, protože nic pořádného nezažil, neměl šanci někde uspět, ani pořádnou nevěstu nezískal, tak v tu chvíli potkal něco neobvyklého-na zemi se svíjel šedý dvou-hlavý nosorožec bolestí s tržnou ránou na jeho pravé noze. I když už neměl moc co pít, dal mu něco ze své vody a obvázal mu ránu. Pak se o něj ještě týdnů staral a když mu mluvící nosorožec řekl, že už může chodit, odešel s tajemným darovaným medailonkem na krku s titulem "Otevírám se na konci". Chytrý chlapec trošku tušil, co to může znamenat... Šel dál a právě kvůli nosorožci se rozhodl, že ve svém výletě po světě ještě bude chvíli pokračovat-udělal dobře. Jednou, když šel právě z pracovitě udělaného obědu, tak na cestě slyšel křik. Pokračoval pořád za tím křikem a když už byl blízko, tak uviděl, odkud ty zvuky přicházejí. Uviděl, že ty zvuky přicházejí odněkud z hlouby nějaké jeskyně a vydal se tam podívat. Po dlouhé cestě dlouhou chodbou uviděl Alfréd skulinku, a tam to, co vydávalo ten křik.

Byla to krásná princezna, která volala o pomoc. Byla tam sama, ale když na sebe Alfréd upozornil, ihned se kolem ní nashromáždili stráže i se svým velitelem. Ten jí několikrát říkal, že pokud jim neřekne, jak se doplivit na královský hrad za mořem Naděje (princezna nebyla v království, ale volně se projížděla po lese svého otce Krále Jana II. /52 let/), tak si ji tady nechají už navěky. Alfréd celý pohovor sledoval a slíbil si, že princeznu osvobodí.

Našel tedy novou cestu do prostoru, kde byla přivázána ta princezna (22 let, jméno Tereza), ihned se k ní přiblížil a pustil ji, princezna mu poděkovala a utíkali spolu k východu obrovské jeskyně, kde je ovšem těsně před vchodem načapala stráž.

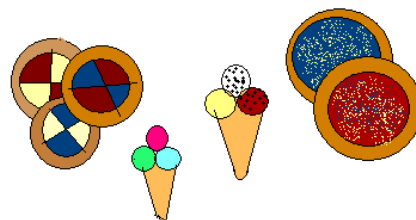
Tlačila je dozadu do jeskyně a když zezadu na ně vyběhli další strážce spolu s velitelem, zdálo se, že jsou ztraceni, jenže statečný a chytrý Alfred si vzpomněl na medailonek. Rychle ho vytáhl a zkoušel ho otevřít, jenže nešel. Tak museli tentokrát strážce Alfreda s Terezou odvést a chystala se jejich poprava.

Když už vystupovali na popraviště, každý na ně házel rajčata, i přesto jim alespoň strážci jeskyně dovolili říct svoje poslední splnitelné přání. Alfred byl první a ještě jednou tedy zkusil otevřít ten medailonek, ale zase to nemělo účinek. Byl všem nadějí konec :-), pak byla Tereza, ta vyslovila jako své poslední přání políbit Alfreda a stalo se tak:-). Když už se chystala poprava, najednou se otevřel medailonek a Alfred i Tereza se ocitli v lese. A protože to byl posvátný les, viděli tam se tam pást mluvící dvou-hlavé nosorožce.

Nakonec vše dopadlo dobře, strážci jeskyně byli zadrženi, princezna a Alfred měli svatbu, Tereza poznala Alfrédova nevlastního otce a Alfred poznal pana krále Jana II., kovář se též seznámil s "Honzou." Potom byla velká dlouhá hostina a všichni žili šťastně až do smrti (dlouho). A zazvonil zvonec a pohádka byl konec!!!

Hloupý Bonza

Byl jednou chlapec jménem Honza, byl sice hloupý, ale přesto byl něčím výjimečný- uměl uměle krkat, omdlít a číst myšlenky. Často schválně omdlel v cukrárně, aby ho cukrářka vzala domů a on vyjedl její spižírnu (domů k sobě nemohl, protože byl sirotek). A čtení myšlenek používal ve škole na čtení myšlenek žáků při testu (nepetejte se kde vzal na školu peníze). Bohužel byl tak natvrdlý, že si občas myslel, že je i neviditelný. Jednou vlezl do holčičích sprch, s jistotou, že ho holky neuvidí, když je bude šmírovat. Den na to ho ze školy vyrazily a on musel žít život skromného malého zlodějíčka.

Po deseti letech zlodějiny si řekl: „Pomocí čtení myšlenek a neviditelnosti, tedy jen s tím čtením myšlenek bych se mohl stát neporazitelným pokerovým hráčem.“ První hru pokeru sice vyhrál, ale hrál o svoje poslední věci které měl: o potrhané deset let staré oblečení. Na jeho štěstí vyhrál a dalších deset let hrál tak dobře, že se stál nejlepším pokerovým hráčem na světě a milionářem.

Po dalších deseti letech ho poker přestal bavit a prodal všechnu svůj majetek. Za tyto peníze potom zafinancoval projekt, který se zaměřoval na oživení mamutů. Když se po dalších deseti letech zdařilo oživení nechal jednoho mamuta zmutovat na to, aby mel na zádech velkou kapsu, do které by se vešel i buvol. Tohoto jedince si nechal, nacpal kapsu jídlem a vyrazil do Norska.

Po deseti letech putování po Skandinávii mamut zemřel kvůli tomu, že celý život jedl chipsy, které mu dával jeho pán.

Po zbytek svého života už Honza jenom (i když mu to nevadilo) žebrol a tak mu nikdo neřekl jinak než „hloupý Bonza“.

Caps Lock

Budu vám vyprávět příběh, který se odehrává v planetě Enter, kontinentu Copy, zemi Delete, kraji Select, okresu Insert a ve městě Error, kde si na elektronické lavičce posedával zajímavý tvor. Postavou vypadal tak trochu jako lentilka-menší vzrůst a obtloustlejší. Byl celý tmavě modrý a chlupatý.

Měl kulatou hlavu, na ní velké špičaté uši, které vypadaly jako netopýří. Pod nima se koukaly obrovské zelené oči - tvor měl hodně hluboký pohled. Nos trochu připomínal čumák psa, ale byl oranžový, větší a hrozně funěl. Jeho pusa ani nebyla moc vidět, protože byla malá a modrá, ale pořád se usmívala. Působil jako velmi přátelský tvor. Možná bych o něm měla přestat mluvit jako o "tvorovi" ale o příšerce, která se jmenuje vlastním jménem Caps a příjmením Lock.

Caps Lock navštěvuje poslední ročník střední školy High School Facebook. Vysokou v zemi Delete sice nemají, ale obyvatelé mají aspoň více času na soukromý život. Caps Lockovi se zalíbila jeho spolužačka; Save Fileová. Save je hodně hezká. Už jenom to, že její barva byla bordová, něco znamenalo. Bordovou barvu měly opravdu jenom hezké enterčanky. Save měla světle fialové vlasy a k nim stejnou barvu ladicích očí. Její nos byl světle růžový, nenápadný a pod ním se usmívala velká červená pusa. Save ani není tak vysoká, ale je hodně hubená. Je na High School Facebook asi nejoblíbenější příšerkou, protože její táta, Open File vynalezl Facebook. Save je momentálně zamilovaná do frajera školy; do Googla CZ. Caps Lock je tam totiž takový... ňouma, takže jenom sní.

Tak a konečně bude maturitní ples. Maturanti na to čekali celých 5 let. Maminky si donabíjí foťáky Za dva dny se koná maturitní ples. Caps se na něj hodně těší, protože tam může tančit kdokoliv s kýmkoliv. Caps samozřejmě doufá, že si zatančí se Save, ikdyž Save o tom vůbec neví, ale sní o nejlepším tanci s nejbáječnějším enterčanem. Podle ní je asi největší kandidát Google CZ, ale to ještě o ničem neví. Ředitel Školy (Centrum CZ) se školní radou trochu změnil spořádání plesu. Každý enterčan si vylosuje papírek (jednu půlku enterčanky a jednu půlku enterčani) a potom Ředitel do mikrofону např. řekne: „Kdo je Iphone?“ jedna enterčanka se přihlásí... „Kdo je Ipad?“ jeden enterčan se přihlásí... A tak musí celou noc tančit společně. Když se Caps tohle dozvěděl, vzplanula v něj naděje na noc se Save.

O dva dny později:

Už je to tady. Za hodinu se studenti High School Facebook přesunou do krásně vyzdobené plesové místnosti pro tuto akci. (Sponzoroval Seznam CZ). Enterčanky si dotvářejí svoje nejdokonalější účesy a Enterčani si dovazují nově koupené kravaty. Maminky na to čekali; aby zachytily nejlepší chvílky života jejich dětí a tatínkové vyřizují jejich dcerám, že si na kluka, s kterým potančí počíhá.

Typické... Jejda! Ono to tak rychle uteklo! Už, už se přesouvají!

A ředitel zahajuje slovy: „Dobrý den, zdravím všechny enterčany a enterčanky! Dneska prožijete ten nejhezčí ples v celém životě! Pořádně si ho užijte! Maturanti ať jdou ke mně, maturantky na pravou stranu a maturanti na levou.“ Nato se poslušní studenti rozmístili a Save se svou nejlepší kámoškou Shift drbaly o tom, jak jsou kluci oblečení. Ředitel si odkašlal a pokračoval: „Maturanti si vylosují jednu kartičku z modrého klobouku, maturantky si vylosují kartičku z růžového klobouku. Pak rozřadíme páry.“ Maturanti a maturantky to nevydržely a museli si začít šuškat. Ředitel znovu začal: „Začneme enterčanama podle abecedy, takže jako první si jde losovat... Pause Break!“ Pause tam přišel, vylosoval si a odešel zpátky. „Google CZ!“ enterčanky vzrušeně poskočily. Google si vylosoval, usmál se a odešel... Následovalo to ke Capsovi, který si vylosoval Macintoshe. Od Capse zase dál... A pak byly na řadě enterčanky.

Vylosovaly si, oznámily se páry a na Capse zbyla samozřejmě Save, která měla MacBooka. Později se Save a Caps vzali, měli pět dětí a žili šťastně. Google CZ dopadl s tou nejhorší enterčankou a do konce života zůstal neoženěný. Tím jsem vám chtěla oznámit o životě v planetě Enter, atd. Caps převzal po řediteli školy místo, takže zahajoval každý ples a se Save si ho náramně užíval. Áááá: Happy End!

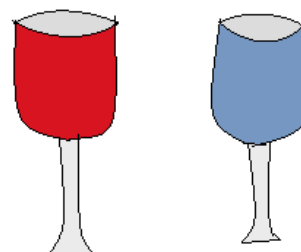
Med, led a jed

Ve městě Gvarsixus za nekonečnou pouští, pouští kterou zdejší poutníci nazývali Mordesert, se ulicemi proháněl mladík. Nemohlo mu být víc, jak deset let. Běžel úzkými uličkami a ztěžka popadal dech. Opřel se o stěnu hostince. Když však uslyšel dusot koní, zbystřel a rozběhl se kupředu. Hned jak doběhl na konec ulice skočil na vratký žebřík a ladně se vyhoupl na střechu. Uviděl že v sousední ulici se začal zvedat od země prach. Do ulice pod střechou kde se schovával pomalu docválalo šest běloušů.

O několik bloků dál, na balkoně domu velvyslance z Iustiticolon, domlouval velvyslanec s radním městské čtvrti Demers příměří mezi oběma sousedními městy: „ale jistě je v zájmu nás všech, ochránit nevinné občany před něčím tak hrozným jako je válka“ říkal poučným ale monotóním hlasem velvyslanec. „Pche,“ uchechtl se radní „nemáte ani ponětí co je v našem zájmu!“ „Ale pane Potescupi, proč ta hrubost, vždyť jste mě sem zavolał kvůli příměří, nebo se snad mýlím?“ „Ale jistě že ano, pane... hmm... velvyslanče nebo jak vám mám říkat“ opět se uchechtl radní, „nedal byste si občerstvení?“ a kývl na svého sluhu, kterých bylo ve velvyslancově domě spoustu, „v tomhle vedru bych vám doporučoval med s ledem-výborná kombinace!“ dodal ještě a velvyslanec pokýval hlavou.

Už jdou říkal si chlapec schovaný za barelem na střeše, když uslyšel spěšné kroky po vedlejší střeše. Měl jediné poslání-ochránit velvyslance před jistou smrtí-že selže bylo ovšem jasné už včera večer, když se ztratil v nepřehledných uličkách města. Věděl jen to že radnímu nejde o příměří, ale o velvyslancův život, kdyby totiž zemřel velvyslanec, radní by se stal vládcem obou celých měst. Z uvažování ho vytrhl zvuk vylamujících se dveří. Už jsou tu, přišli si pro mě abych nezabránil velvyslancově smrti. V tom ho ale napadlo, když se nechám odvézt přímo k velvyslanci bude snadné ho varovat. Uslyšel jen zvuky kroků a pak všechno ztichlo, jediné co si ještě uvědomil bylo že stráže s ním udělají cokoli jen ne aby ho odvedli k velvyslanci.

„Přeji dobrou chuť pánové,“ řekl číšník a odklopýtal pryč. „Tak na zdraví“ popřál radní a s našpulenými rty sledoval, jak velvyslanec hltal jednu lžici za druhou, povytáhl obočí a dal se také do jídla. Chvíli mu připadalo jako by ztratil chuť, ale pak pochopil že se stala fatální chyba-číšník vyměnil číše a on snědl otrávenou dávku. Vše, co se semlelo v další chvíli nikdo nedokáže pořádně popsat-radní bleskurychle vytrhl kopí jednomu ze strážných a namířil jej na velvyslance, rozběhl se a pak a pak. Chvíli si myslel že velvyslance probodl pak ale pochopil že krev neteče z velvyslancova

hrudníku nýbrž z jeho, zakymácel se a pak padl na zem. Za ním, k velvyslancově překvapení stál číšník s šavlí v ruce. „Pojďte nemáme dost času“ říkal ve spěchu a popadl velvyslance za ruku, k jejich obou překvapení je strážce pustili. Běželi do přízemí, minuli hlavní vchod a vběhli do suterénu. Tam odemkli jednu z mříží a ze vnitř vyběhl malý chlapec. „Strýčku Pate“ vrhl se na číšníka. „Pojd' nesmíme ztrácet čas Ineuite“ a vyběhli zpět do přízemí, hlavním vchodem ven do neznámé budoucnosti.

Poučení pro radního: kdo jámu druhým kopá ten do ní sám padá.

Jak Tony ke štěstí přišel

Žil byl jeden poník, který se jmenoval Tony, ale říkalo se Upejr, protože když přišel na statek, kde žil, všechny ostatní koně kousl do krku.

Byl nešťastný, protože ho žádný kůň neměl rád a všichni se mu posmívali, že je malý. Statkář ho nechal tahat dříví, i když byl Tony závodní kůň. A tak se rozhodl, že statkáři bude dělat naschvály. Když šli do lesa a statkář naložil dříví, tak se Tony postavil na zadní a urval se ze řetězu a utekl na statek. Hned, jak se statkář vrátil z lesa a našel Tonyho ve svém boxu, zbičoval ho bičem, aby si už nic takového nedovoľoval.

Když statkář odešel, Tony si lehl na zem a pokoušel se usnout, ale bolest byla tak veliká, že to nešlo, ale po hodině konečně usnul. Ráno, když se probudil, bylo na statku ticho, protože statkář odjel s ostatními koňmi na závody. Tony byl tak šťastný, že je na statku sám a hned vyběhl na dvůr a vyválel se v záhonku květin. Potom utekl do lesa, protože už nechtěl být využíván statkářem.

Toulal se po lese a když se setmělo uložil se ke spánku. Když se ráno probudil, byl celý mokrý od ranní rosy, otřepal se a náhle někdo z křoví zavolal. Tony se lekl a utekl, ale neznámá bytost běžela za ním, předběhla ho a zastavila. Když se na něj otočila obličejem, zjistil, že to je také kůň. Kůň řekl, že se jmenuje Sir a zeptal se Tonyho, co tu dělá. Tony mu odpověděl, že utekl od statkáře, který ho nechal tahat dříví z lesa. Sir mu řekl, že také žije na statku, kde jsou na něj moc hodní a nebojí se ho poslat samotného do lesa, aby se proběhl. A nabídl Tonymu, že ho tam může zavést a třeba si ho oblíbí dcera statkáře, která ráda jezdí na koních, ale statkář nemá žádného koně na kterém by mohla jezdit a kterého by jí mohl dát. Tony souhlasil a tak vyrazili.

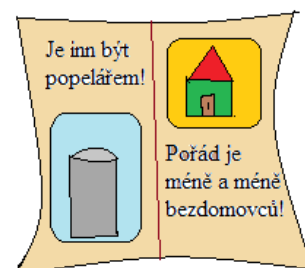
Když dorazili na místo a statkář Tonyho uviděl, přišlo mu divné co tu ten kůň dělá a rozhodl se, že zavolá policii a Tonyho jim předá. Jeho dcera, která se jmenovala Eliška, ho začala prosit, aby si ho nechali, že se o něj bude starat a po dlouhém přemlouvání tatínek svolil a řekl jí, že od této doby je její. A tak Eliška i Tony byli šťastní, že se mají a že spolu můžou závodit.

Život bezdomovce Bohouše

Byl jednou jeden bezdomovec jménem Bohouš, který neměl práci. Jeho živobytí představovali vyžebřené drobáky, kterých zrovna moc nebylo. Jednou v zimě seděl u Karlova mostu, a četl si noviny co našel v metru. Titulek na první straně zněl asi takto: „Bezdomovců je stále míň je inn být popelářem!“ zamyslel se nad tím a řekl si: „mohl bych to zkusit.“

Den na to šel k vysoké škole popelářské aby ho vyučili. Učily se nejdřív koulet popelnice, dávat je do podavače, rozlišovat plast, papír, sklo a kartony. Všechno ho moc bavilo, ale těšil se, až to vyzkouší v praxi. Když přišel první den jízdy, umyl si oblečení ve vodě, učesal se a koupil si za pár korun v drogerii deodorant. Už ho čekali u auta, naskočil na zadní stupátko a jeli. Nejdřív se bál, že ze stupátka spadne, ale po chvíli si zvykl.

Pracoval takhle od pondělí do soboty každý týden. Práce mu šla od ruky a celkem ho bavila. Dřív moc rád kouřil ale pak radši přešel k luštění křížovek. Po čase ho povýšili na řidiče popelářského auta, nejdřív ho to moc mrzelo, ale pak mu to přišlo zábavnější než mrznout na zadním stupátku. Tak plynul jeho život dál a dál, až si vydělal na malý byt, který mu tak nějak stačil. Pořídil si nové oblečení, zkrátka se jeho život úplně změnil. Po dlouhém rozhodování odešel od popelářů a začal pracovat v fastfoodu KFC. Tam se z něj stal nejdřív uklízeč potom „kuchař“ a nakonec šéf celé pobočky. A tak žil šťastně až do smrti, ale kdo ví možná ještě žije.

Pánovo dobrodružství

Na okraji jednoho velkého strašidelného města, žil, byl přívětivý pán, který prodával ponožky, punčocháče a podkolenky. Ten pán byl moc milý a hodný a ponožky prodával čestně a nikoho nikdy neošidil ani o jediný cent. Ten pán choval kočku, která se jmenovala Nataša a měla se jí za chvíli narodit koťátka, dále měl ještě malý byt a svůj obchod, ve kterém prodával ponožky. Neměl ženu ani děti a to ne, proto že by byl zlý nebo ošklivý, ale proto, že v tomto strašidelném městě bylo přísně zakázáno chovat kočky a tak se od něj všechny ženy držely dál. A díky tomu se našemu pánovi přihodilo dobrodružství, o kterém Vám teď budu vyprávět.

Bylo horko a toho dne se málo prodávaly silonky, protože každá paní nebo slečna si radši vzala sukni na holé nohy než aby se pekla v silonkách. Pán už chtěl zavřít obchod, protože tak mizerný den, kdy by se prodaly jen jedny silonky ještě nezažil. Když zamykal pokladnu myslel zrovna na svojí kočku Natašu a obával se toho, že když byl pryč, tak Nataša porodila koťata a bál se, jestli se jí náhodou něco nestalo. Když v tom se najednou rozlétly dveře a v nich stál rozčuchaný muž v kravatě a košili a na nohou měl blyštivé polobotky, jediné co na něm bylo divné, byly ponožky, jednu měl černou a druhou oranžovou. A ten muž křičel na celý obchod: „Ponožky máte tu ponožky? JÁ POTŘEBUJI PONOŽKY, TAK JE TU NĚKDO KDO BY MI DAL PONOŽKY???” Máám důležité jednání a podívejte se na mě jak vypadám!”

Náš pán se otočil a promluvil veselým tonem: „Dobrý den! Ale jistě, máme tu ponožky můžete si vybrat jaký odstín chcete mám různé barvy určitě si vyberete a jakou velikost můj ctěný zákazník ráčí mít?” Zákazník odpověděl: „Mám číslo 43 a prosím černé, jeden pár.” Jak bylo vidět, už se uklidnil a teď začal už milejším tonem: „Mám dnes jednání s prezidentem” a zpupně se zatvářil. Náš pán se zatvářil zase mile a zeptal se: „A o

čem pak se jedná, smím-li se zeptat?” Muž v kravatě odpověděl: „Ale jistě že jste to vy, tak Vám tedy odpovím, ale musíte mi slíbit, že to nikomu nepovíte.” Prodavač se tajupně zatvářil a potvrdil: „Ale samozřejmě, to je jasné, že budu mlčet jako hrob.” A tak se zákazník rozmluvil: „Budeme jednat o tom, že bychom měli všechny lidi, kteří i přes přísný zákaz chovají kočky, potrestat, pan prezident mi vše potvrdil a už jen stačí podepsat formulář.” Prodavač se zhrozil: „Cože?” a honem vyhrkl: „A jaký trest?” Zákazník si urovnal košili a pokračoval: „Pouze zabijeme tu kočku a její majitel bude muset zaplatit 1 000 000 městských korun.” a pak dodal: „ještě docela milé pro

ty lumpy, co se snaží dostat do města tu krutou rasu koček, co loví naše posvátné myši," pak se otočil a bez rozloučení vyšel ven.

Náš pán se ještě ten večer i s kočkou sbalil, vybral si všechny peníze z účtu, zabalil si všechny ponožky a utekl z města, protože se nemusel s nikým loučit byl to rychlý, tajný a tichý útěk a nikdo o něm nevěděl. Pán i s kočkou Natašou putovali několik let a potkali spoustu koček a pán je všechny bral s sebou a tak z nich byla velmi početná výprava. Jedli to, co našli a spali, tam kde bylo místo, až po několika letech dorazili do malého městečka. Pán se svými nejodvážnějšími kočkami vydal na výzvědy, jestli tu náhodou není taky nějaký zákaz týkající se koček. Ve městě se pán cítil nesvůj, protože žádné domy tak dlouho neviděl rozhlížel se po okolí, až do někoho vrazil. Ale kdo to byl? Byla to velice pohledná slečna (ve věku našeho pána asi kolem 37 let). Rychle oba vyhrkli: „Promiňte!“ A jak se na sebe podívali zjistili, že se sobě docela líbí. A ta slečna promluvila: „Vy asi nejste zdejší co?“ A pán potvrdil: „Ano to nejsem, ale jak jste to poznala?“ A takhle se na té ulici bavili několik hodin, pán se dozvěděl, že toto město přímo zbožňuje kočky, ale že je tu velká nouze o ponožky a tak se tu pán usadil prodal svoje ponožky a založil známou továrnu na ponožky. Všechny kočky si nechal a postavil jim krásný dům, jen pro ně a s tou paní se oženil. A to je konec příběhu o pánovi, který se jmenoval Eduard.

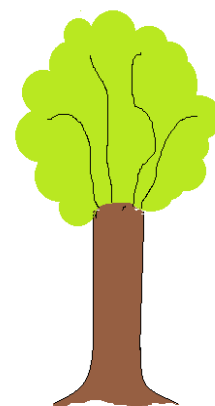
Tento příběh chtěl složit poklonu všem ponožkám, protože v tomto příběhu jste názorně viděli, že toho ponožky dokážou opravdu dost.

Kouzelný strom

Byly jednou jedny stáje a v nich žila kobyłka Arleta. Vozila všechny-děti i dospělé a nikdy nezlobila. Patřila jedné holčice, která se jmenovala Terka. Ta ji měla moc ráda a nikdy ji nenechala hladovět. Také ji nikdy nebila. Naopak. Vždy si našla pro Arletku čas. Dokonce ani nejezdila na letní tábory, jako ostatní děti. Vždy zůstala s Arletou. Jednoho dne se však Arleta začala chovat věru podivně. Najednou se uprostřed tréninku zastavila a nechtěla jít dál. Poklesla na přední nohy a odmítala se pohnout. Tereza ji tedy odvedla do boxu a postarala se o to, aby měla dost obroku, ovsu a zkontrolovala jestli funguje automatické napájení. Potom se rozmrzele odloudala domů. Mrzelo ji, že Arletě není dobře a také ji mrzelo, že musí odložit tréninky. Za několik málo týdnů se koná krajské mistrovství od 12ti let a Terka se moc těšila.

Před měsícem jí bylo 12 let a rodiče jí dovolili zúčastnit se. Mamince bylo divné že Arletka jindy hodná a poslušná klisnička, ale najednou začala zlobit. Odložila časopis a šla k Arletinu boxu. Všimla si, že ji klisnička nevíta tak nadšeně jako obvykle a nečichá jí k rukám nebo nestrká nos do kapes, aby našla něco dobrého k snědku. Pohladila ji po nozdrách, ale vše bylo v pořádku. Pak si ale všimla že má Arletka nateklé obě zadní nohy. Neváhala a zavolala veterináři panu Semerovi. Ten přijel okamžitě a Arletu pořadně prohlédl. Zjistil že má nemocné obě zadní nohy a že jí může pomoci už jen zázrak.

Když to Tereza uslyšela, bez jediného slova osedlala svého druhého koně, hnědku Lisbetu a odjela do lesa. Jela dlouho, sotva vnímala kam, střídala krok, klus i cval, jela někam kde by mohla na chvíli zapomenout. Bylo jí jedno, že se nezúčastní mistrovství. Vždyť jí právě oznámili, že má umřít její nejlepší přítelkyně! Jak tak jela a nedávala pozor na cestu, tak navedla Lisbetu do obzvlášť hustého křoví a ta si poranila nohu. Terka okamžitě seskočila ze sedla a ohledala kobyłce ránu. Vzala první listy, které jí přišly pod ruku. A stal se zázrak! Skutečný, opravdový zázrak! Když ruku s listy od kobyłky odtáhla rána byla pryč!

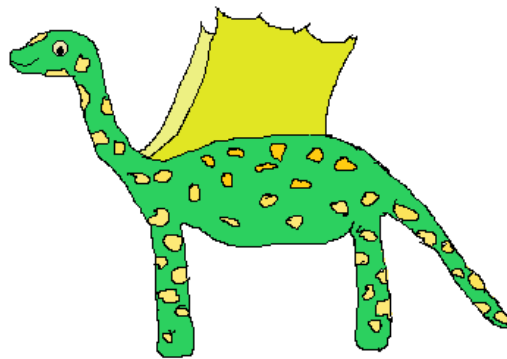
Chvíli jen tupě zírala na zdravou nohu zvířete a potom se začala rozhlížet aby našla strom ze kterého listy utrhla a spatřila vysoký rozkošatělý strom. Nebyla schopna určit zda je to obvyklý strom, protože nikde v okolí jistě nerostl. Honem natrhala plné kapsy listů a cvařem se rozjela ke stájím.

No,co k tomu dodat? Arleta se uzdravila a vyhrála mistrovství ČR pro dvanáctileté jezdce.

Chromaistus

Žil, byl řecký jménem Chromaistus. Máma mu umřela v osmi letech a tak žil s tátou. Táta byl kovářem a tak ho dal vyučit také kovářem. Již od dětství byl obdařen šikovností a tak mu to šlo od ruky. Jednou v noci zaslechl divný šramot. Nevšímal si toho, ale řekl si, že si ráno udělá meč a jestli se to bude v noci zase ozývat, tak to vypátrá. Ráno si udělal meč a večer si šel lehnout, ale nespál. Ten divný šramot se zase ozýval a tak se šel podívat co to je. Zjistil, že to je drak, který si loví potravu. Rychle šel domů a šel spát. Ráno šel do vsi a potkal stařenku. Zeptal se jí co ví o drakovi. Ta mu odpověděla: „Je to strašný drak, který jí v noci lidi z naší vesnice. Dnes v noci se chystá sníst i naši princeznu. Král řekl, že ten kdo zabije draka, tomu dá princeznu za ženu a k tomu půl království.“ Chromaistos vzal svůj meč a šel draka vyhledat. Našel ho ve svém doupěti, jak spí. Hned jak však přišel drak se probudil a začal ze svých sedmi hlav chrlít oheň. Chromaistos se však nezalekl a začal s ním bojovat.

Boj byl krutý, ale nakonec vyhrál. Král mu dal princeznu za ženu půl království. A tak žili až do smrti.

Obsah

<u>Skřítek a komín.....</u>	<u>2</u>
<u>Boni a skřítki.....</u>	<u>3</u>
<u>Zuzanka a pejsek Ňufík.....</u>	<u>5</u>
<u>Minsouca.....</u>	<u>8</u>
<u>Larry.....</u>	<u>10</u>
<u>Statečný Alfred.....</u>	<u>12</u>
<u>Hloupý Bonza.....</u>	<u>14</u>
<u>Caps Lock.....</u>	<u>15</u>
<u>Med, led a jed.....</u>	<u>17</u>
<u>Jak Tony ke štěstí přišel.....</u>	<u>19</u>
<u>Život bezdomovce Bohouše.....</u>	<u>20</u>
<u>Pánovo dobrodružství.....</u>	<u>21</u>
<u>Kouzelný strom.....</u>	<u>23</u>
<u>Chromaistus.....</u>	<u>25</u>